

XII. – római katolikus teológia

Figyelem! A következő történetben nyomokban található szeleburdiság, szétszórtság, tragikomikum!

Minden egy csendes tavaszi napon kezdődött, amikor semmi sem egyezett a megszokottal. Osztályközösségünk a 70-es kapujánál várakozott. Tudással felvértezve vártuk az ítéletet. Mindenki érezte, hogy valami különös és megmagyarázhatatlan veszi kezdetét. Így hát csak azért is nekivágtunk a nagy kalandnak. Ez a kaland sok szempontból egyedinek bizonyult: 4 igazgató, 3 pap bácsi (iskolalelkész), 3 ellenőrző és 2 oszi bácsi.

Összetartó osztály lettünk a szó legnemesebb értelmében: támogattuk egymást a jó jegyek megszerzésében (több-kevesebb sikerrel). Ügyvédnőnk végig harcolt más jobb jegyéért, még akkor is, ha ő maga kettést kapott. Úgy tartják rólunk a környező osztályok, hogy osztozkodóak vagyunk, és családi bensőségességgel az utolsó darab kenyерünket is megosztjuk. Ugyanis történelmileg elfogadott tény, hogy ha valaki valamiféle elemóziával tért vissza, az rögtön a közös éléskamrába került.

Vidámságunk megmutatkozott az órákon és a csatatéren kívül is, hiszen lankadatlanul sugároztuk a laza és egyben kissé bosszantó énünket.

Különlegességünk abban is rejlik, hogy kettős szintézisben: 2 évig bolyaisokként, 2 évig pedig rákóczisokként tartottak számon bennünket, melyből kisebb-nagyobb kavarodások lettek. Ilyen volt például a naplócseré, a kulcs eltűnése, a termék összekeverése stb. Így, ha matematikai képletként szeretnénk összefoglalni hovatartozásunkat, az BR^2B lenne.

Nagy kalandunkban néha váltakozó útitársakkal haladtunk. Olykor a románórák sejtelmes csendje szorított vasmarokkal: „*Neeem szuszogsz!*”. Vagy ha éppen túlszárnyaltuk érvelő képességünket egy-egy olaszórán, fennhéjzásunk miatt *szakszervezeti ügynökök* titulussal láttak el, mely igencsak nevetségesen festett a sok tanulni vágyó sorstárs szemében. Előfordult, hogy egy-egy iskolai tankönyvet saját könyvtárunk számára tettünk félre, úgy hogy nem is sejtettük. Ilyenkor figyelmeztettek, hogy: „*Le kéne szokni a Kleptóról!*”.

Ügyvédi tehetségünket, polgár- és emberjogi ismereteinket nemcsak iskolánk védelmében, hanem a testnevelésórákon is felhasználtuk. Ugyanis szólásszabadság volt érvényben. De csak addig, amíg kijelölt oktatónk azt nem mondta, hogy: „*Hallgass, most én beszélek!*”. Ilyenkor szakadatlanul tartottuk a katonai fegyelmet mindaddig, míg egy huncut nevetés meg nem törte a csendet.

Simon János tanár úr örök érvényű kijelentésére is mindig emlékezni fogunk, miszerint:

„*A diák valószínűleg 5, 10, 15 év múlva már rég elfelejti, hogy mit tanítottál neki. De azt, hogy hogyan tanítottál, azt soha!*”